

Поглед

бр.67/ декември 2023г.

Издание на ПГ „Васил Левски“ – Ямбол

Коледен концерт

На 13.12. ПГ „В. Левски“ представи своя традиционен коледен концерт. И тази година той се превърна в грандиозен спектакъл на талантливите му възпитаници и изпълни с коледно настроение Безистена. Този път сцената се превърна в импровизирано студио на **Пъ Гъ Ти Ви**. Оригиналната идея на г-жа Станка Вълева, главен режисьор на спектакъла, създаде празнично настроение.

В ролята на спикер се вживя неподражаемият Панойот Мерев /Пацо/. „Метеорологичното фентъзи на Ани Синята птичка“/Анна-Мария Ангелова/ и „Хороскопът на Кими Тротинетката“/Климентина Бошнакова/ предизвикаха много смях у публиката. И както е редно в една истинска телевизия, програмата често бе прекъсвана от реклами.

В края на концерта, благодарение на Кими Тротинетката /Климентина Бошнакова/ и нейния хороскоп, зрителите имаха възможността да чуят какво ги очаква през новата 2024 година. Коледният концерт на гимназията беше изпълнен с много смях и незабравими емоции, които за дълго ще топят сърцата на зрителите.

За празничното настроение допринесоха с прекрасните си гласове популярните „дивии“ на гимназията: Моника Калчева, Мартина Атанасова, Наталия Ковачева и Мария Иванова. След техните песни на сцената се появи и изгряващата звезда Рая Донева от 8 А клас. Наталия Ковачева зарадва и с виртуозно изпълнение на пиано.

Успешните възпитаници на ПГ „Васил Левски“

Визитка: Д-р Веселина Коева, Директор на ЦСМП – Ямбол

Завършва ПГ „В. Левски“ през 1986г. със златен медал.

Учи медицина в Стара Загора . От 1994г. е лекар в спешно отделение.

„В медицината няма посредствено учене, изисква се постоянство, когато става въпрос за човешки живот, няма право на грешки.“

„Ставаш истински щастлив, когато си постигнал това, което искаш“.

Интервю с д-р Веселина Коева , Директор на ЦСМП- Ямбол

- Разкажете ни нещо за себе си? Кои думи ви описват най-точно?

- Доста е сложно човек да опише сам себе си, може би е най-лесно другите да ме опишат. Е, завършила съм ПГ „Васил Левски“, през 1986г. Бях в един клас с известният на всички Георги Господинов и завършихме гимназията със златен медал. Това учебно заведение е скъпо за мен, защото и двете ми дъщери са завършили тук. Техният път, а както и моят, е успешен. Тук те се чувстваха у дома си, учителите бяха прекрасни, а подготовката беше страхотна, предвид времето и факта, че в момента има много по-големи възможности. Започнах да уча медицина през 1987г. , 1993г. за първи път стъпих със слушалките при пациент в нервно отделение и след това от 1994г. работя само спешна медицина. Работя като директор в спешния център на Ямбол, отделно в събота и неделя работя в спешно отделение, защото иначе ми липсва работата. Работила съм и като военен лекар в батальона към Кабиле, във военна болница Сливен, София и Пловдив. Така животът ми стана още по-интересен, защото се срещнах с много повече предизвикателства, освен това, което е в цивилния живот- на мен разчитаха много момичета и момчета от армията и все още разчитат на мен, защото ми останаха приятели.

- Кога избрахте професията лекар - детска мечта или решение на по-късен етап?

- Беше ми детска мечта. Никой не ми е посочвал пътя на медицината, както аз не съм го показвала и на дъщерите си. Просто усещах тази необходимост, затова нагласата ми беше, че моята работа трябва да носи необходимост на някого. Когато видиш благодарността в очите на хората си казваш: „Избрал съм правилната работа...“. Ставаш истински щастлив когато си постигнал, това, което искаш, но затова трябва и борбеност.

- Какви качества са необходимият за да си добър лекар?

- Да станеш лекар не зависи от това кой какво ти казва. За да си добър лекар трябва да обичаш хората, да имаш сърце, необходимост да помагаш и най-вече да знаеш, че пътя не е лесен, но трябва да си много упорит. Да си лекар означава да се срещнеш с много трудности- ругатни и недоволство от хората. Трябва да превъзмогнеш гордостта си, защото хората в тежки моменти стават малко по-озверени срещу нас, но в същото време ти трябва да пренебрегнеш това, защото се налага да помогнеш. Хипократовата клетва не е просто едно написано листче, а тя крие много смисъл, ако не си готов за това, което е написано в нея, няма смисъл да се пробваш за лекар. Също трябва да си подготвен за много учене. В медицината няма посредствено учене, изисква се постоянство, това е човешки живот и там няма право на грешки. Трябва да си сигурен в себе си, когато човек застане срещу теб с молба да му помогнеш.

- Можете ли да ни разкажете за случаи, от които сте изпитали удовлетворение от професията лекар?

- О, те определено не са малко, тъй като работя като лекар от много години, но ще ви разкажа за по-пресни такива. В спешната помощ, където работя, виждаш най-страшното, там решенията се взимат на секундата. Наскоро младо момче падна от четвъртия етаж на блока си, за което ние, вечерта на нощна смяна, наистина дадохме абсолютно всичко, каквото можем, за да му помогнем. То беше в медикаментозна кома и замина за София, а там казаха, че ние сме направили най-важното, за да го спасим. След това, момчето дойде на крака с голям букет, за да ни благодари. Друг случай наскоро беше за малко дете, което беше в гърч. Родителите бяха напълно уплашени, че е загинало, но то беше в безсъзнание. След нашите реанимационни действия, когато малкото детенце отвори очи, се усмихна насреща и майката и бащата те прегърнат усещаш истинско щастие и удовлетворение.

ПГ „Васил Левски“ има клуб „Млади възрожденци“

На 11-ти декември 1868 година Васил Левски започва своята първа обиколка из поробените български земи и поставя началото на своя велик поход към свободата. На тази важна дата група млади патриоти от ПГ „Васил Левски“, решиха да обявят създаването на клуб „Млади възрожденци“. В него участват 20 ученици от гимназията, а председател на клуба е господин Дилян Едрев, преподавател по история и география. Целта на клуба е да съхранява националните ценности и традиции и да ги предава на следващите поколения.

Събитието се проведе в Безистена в тържествена обстановка. В ролята на орисници на клуба влязоха г-жа Кристиана Станкова, член на Управителния съвет на Общобългарския комитет „Васил Левски“, председател на Общинския комитет „Васил Левски“ в Сливен и началник на РУО в Сливен; г-жа Радостина Николова – държавен експерт в Дирекция „Съдържание на предучилищното и училищното образование“ в Министерството на образованието; г-н Енчо Керязов – заместник-кмет на община Ямбол и г-н Стойко Стойков – началник на РУО в Ямбол.

Директорът на гимназията, г-жа Донка Атанасова, с гордост заяви, че няма нищо по-естествено от това, най-старата гимназия в града, носеща името на Апостола, да учреди такъв патриотичен клуб.

Профилирана гимназия „Васил Левски“ е първото училище в града, станало част от голямото възрожденско семейство на България. Събитието имаше голям отзвук сред ямболската общественост и бе отразено и в националните медии.

Репортер Женета Жекова

„Образованието не променя света, а хората, които ще го променят“

Пауло Фрейре

Промяната у човека и света около него е извечното предизвикателство пред кратколетната ни екзистенция. От това се ражда и естественият ни импулс към Познанието – да проникнеш в битието и отвъд него, да си обясниш необяснимото, да намериш мястото си в света – Хаосът да се превърне в Космос.

Но светът ни е „Perpetuum mobile” и човекът е принуден да бъде вечно движещо се същество, за да не пропусне Промяната. И взирането в естеството и у себе си се превръща в Познание. Но променящо се познание – то преминава през митологиите, религиите, науките, изкуствата... Сократовото твърдение, че „Аз знам, че нищо не знам“, струва ми се, че най-точно определя съдбата на човешката опитност.

Само по себе си обаче познанието би било невалидно, ако не е споделяно. Но споделянето не е достатъчно, то трябва да бъде прието, осъзнато от другите, за да се превърне в тяхно познание – т.е. те да възползват от образите на това знание – да се образуват. Благодарение на това светът е започнал да се развива.

Ако се обърнем към времето на нашето Възраждане, ще открием как тъкмо онези, които са се образували (или самообразували) са задвижили застиналото време на българите – от „Историйцата” на Пайсий през „Рибния буквар” на Петър Берон, „Първичката българска граматика” на Иван Богоров, Добри Чинтулов, даскал Атанас Кожухаров, Петко Славейков и десетки известни и забравени имена на наши будители. Неслучайно началото започва със създаването на училища, където децата да се образуват. И тогава те стават други, мислят различно, светът пред тях открива лицата си. Как да пожелаеш нещо, което не познаваш! А познание дава образованието. И се раждат нови копнежи за един друг свят, различен от робския.

Съзнанието, че само про(СВЕТ)еният е способен да предизвика промяна, ражда и българския феномен читалище. Ако Духът не е събуден, подхранен и развълнуван, Промяната е невъзможна.

Бихме могли и да потърсим доказателства за важноста на образованието и в нашето настояще. Всъщност ние се учим още от нашето раждане, но влизането ни в училище вече дава нова посока на нашето развитие. Тук трупаме знания не само по различни науки и изкуства, но имаме шанса да се родят нови интереси, вдъхновения, мечти и цели, да разгърнем своя потенциал. Въпреки че понякога уроците ни се струват досадни и си мислим, че това никога няма да ни дотрябва, то помага за нашето оформяне като личности. Не по-малко важно е, че се научаваме за живеем в нашето малко общество с всички предизвикателства, конфликтни ситуации, споделяне, подкрепа и приятелства. В нашия „мини” свят ни се дава възможност да проявим творческите си заложби, креативността, да бъдем инициативни, да се научим да заявяваме позиция и най-най-важното – да се научим да мислим и да гледаме критически на света. И когато след няколко години излезем в „големия” свят, да се превърнем в негови преобразуватели. Защо не?

Образованието само по себе си е безспорна ценност, но то не може да задвижи промяна. Променящите сме ние. Образованието ни дава силата, самочувствието, смелостта да пожелаем да пренаредим нещата, но и смелостта и волята да го направим.

Вероятно малко ще бъдат тези, които ще задвижат големите преобразувания, но това не означава да нямаме дързостта да опитаме, колкото и крехки да са силите ни. Харесвам ефекта на пеперудата... винаги има смисъл усилието към по-добър свят.

Ванеса Мерева X А клас

Есетото е наградено на литературния конкурс, обявен от Областна администрация Ямбол.

В света – безброй следи

В света около нас – безброй следи...

Някои – шедьоври. Други – драсканицы.

Всеки има някого, когото няма. Завинаги.

Редим живота като пъзел. Събираме парчета.

Но липсва само едно – отляво на гърдите.

Сърцето се опитва с плач да запълни

пукнатините. Сълзите свършват.

И животът – продължава (ли)...

Мелани Маринова, XI В клас

СВЕТЪТ ОКОЛО МЕН

Живея в болен свят.

Зад решетките на измамното щастие:

лица свършени. И фалшиви.

Устните се усмихват. Но душата

блъска вик във стената: „Стига!“

Искам смелост – да се изправа

срещу света, който убива.

Сили – за да разбия решетката.

И живот – който не дави болката

във усмивка, а топли стъпки в дъха

на свободни, щастливи и истински хора.

Награда за поезия „Катя Пангало“ в XXI издание на Международния литературен конкурс, организиран от Федерацията на италианските учители и Фондация „Марко и Алберто Иполито“.

Весела Трендафилова Петкова, XI^в клас. – **Специална грамота за поезия в XXI издание на Международния литературен конкурс,** организиран от Федерацията на италианските учители и Фондация „Марко и Алберто Иполито“.2023г.

- Бате, защо Дядо Коледа е толкова щастлив?
- Защото знае адресите на всички лоши момичета.

* * *

Две блондинки се събрали на кафе и клюкарстват :

- Знаеш ли, Снежанка още ходи с Дядо Мраз.
- А Дядо Коледа с кого ли ходи?
- Как с кого бе, с Мери.
- Коя Мери?
- Как коя? Мери Кристмас.

* * *

Дядо Коледа към дете:

- Кой беше послушен през цялата година и правеше всичко, което каже мама?
- Татко!

* * *

- Дъще, помниш ли като ти казах, че дядо Коледа не съществува?
- Да, тате, помня.
- Добре, сега ела да поговорим за принца на белия кон.

* * *

- Защо китайските деца не вярват в Дядо Коледа?
- Защото те правят играчките.

- А ти знаеш ли ,дядовото, как се казват елените на Дядо Коледа?
- Знаем , дядо, Еконт , Спиди и Али експрес.

* * *

- Мамо, а дядо Коледа под всяка елха ли оставя подаръци?
- Да под всяка!
- А ние защо имаме само една елха?

* * *

- Гошко, харесва ли ти тромпетът, който ти подарих за Коледа? - Това е най-хубавият подарък, който някога съм получавал, дядо!
- Много се радвам! Значи ти харесва да свириш?
- Не, но татко ми дава по 5 лева на ден, за да не свиря...

* * *

Дядо Коледа към Снежанка:

- Как да обясня на това момченце, че не мога да изпълня коледното му желание?
- А какво е желанието?
- Да изчезне учителката му по математика.

* * *

Двама приятели се срещат на 1 януари:

- Как посрещна Нова година?
- Не знам, още не са ми разказали...

Редакционна колегия:

Главен редактор Алекс Илиев

Редактори: Никол Колева, Елица Киндалова,

Женета Жекова, Магдалена Йовчева, Преслава Христова

Фотография: Иван Стамов

Коректор : Иван Панталаков

Компютърна обработка: Светлин Станчев